А она избо нѣмос нѣто дворя.
Гледа дѣдо-нова къща видо —
от кирпичи, с'бѣл, кулми, варосан.
Врата та и чисто орѣхови,
а прозорци дугрема дограмени.
На прозорци баба гледа;
Щото видя дѣда от далеко
и захвана с'него да се кара,
Да го руга, всякак да му дума,
какво тоа и да у тая дойде:
„Дѣрто харо, гдаво искуфрена,
Къща ли си ми рекох аз да искаш?
Сама къща ли? Дѣрпаемико ѝвдин!
Хѣ вгрни се друго да изискаш,
на рибата тоа да ѝ кажеш!
Не щѣ вече селяка да бѣда,
искам да съм голѣма болѣрка.

+ + +

Става дѣдо, на море отива,
а море се силно разиграло.
Дѣдо вика, златна рибка клича;
иде рибка та си дѣда пита:
„що е дѣдо, и какво си търсѣш?“
С'такъв дѣдо рибки отговаря:
„Ой, смили се, рибко господарко,
Пуста баба по-проклета остава,
Сама се кара, спира ми не дава.
Не ще вече селянка да бѣда,
иска да е голѣма болѣрка!“
Рибка дѣдо тихом отговаря:
„Иди с'богом, не гневи се дѣдо,
Щото иска нито ще да остане.“
Па се връща дѣдо наш при баба.
Що да види? Гледа и не вѣрва!
Пред него са дворове широки,
Посрѣд двори домове високи,
Начардени неговата баба,
Огладена, чисто огатана,
Грѣбнена, начиздена — свѣтна,
Окичена в'сѣрма и конаци,
В'онѣз мъти сатурени кожи;
На глава ѝ сипазени китки,
На врата чта ѝ сиа мъргарец дѣнер,
На ръцѣ ѝ дати злѣтни гривни,